

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. I. Quid sit Pontificem è Cathedra docere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

§. I.

Quid sit Pontificem è Cathedra docere.

Summaria.

1. *Papam considerari, ut summum Ecclesie caput, & privatum Doctorem posse, ex utroque Testamento, ex SS. Doctoribus, variisq; exemplis ostenditur.*
2. *Quid requiratur, ut docere ex Cathedra Pontifex dici possit?*

I.

HA distinctio, quâ Pontificem Romanum consideramus, vel ut *privatam Personam*, vel ut *Publicam & solemnitè, auctoritative, ex Pontificiâ potestate, ac è cathedra docentem*; non est nova, sed antiquissima; nam in veteri lege celebre illud Oraculum Urim, & Thummim, quod in ambiguis obscurisque rebus summum sacerdotem edocebat, atque ab eodem ad pectus gestabatur, non privatæ & domesticæ vesti, sed Pontificali & solemniter inscriptum erat *Exodi 28*. Deo hæc ratione ostendente, munus Ecclesiam instruendi, & in causis ambiguis judicandi, ad summum quidem sacerdotem pertinere; non tamen semper & ubique, sed cum Pontificem agit; tunc enim, & non alias, eum cælitus, ne fallat, aut fallatur, illustrari. Hæc causa fuit, ut sacerdotes nunquam ad consulendum Oraculum accederent, ab eoque responsum acciperent, nisi prius Ephod induissent, ut patet *1. Regum 23. & 30*. Quæ vestis erat auro texta, variisque ex serico coloribus distincta, & cui Oraculum insertum erat.

Sic *Matthæi 23*. jubet Christus scribas & Phariseos audiri, eorumque doctrinam observari, quia super cathedram Moïsi & Prophetarum sederunt: quasi tota radix & origo eorum in docendo

Nun auctor-

auctoritatis cathedræ adstricta esset, quam publicè docentes inferebant: alioquin privatas opiniones & sententias quod attinet, certum est multa Phariseos docuisse, impia, legique divinæ & naturali omnino contraria, ut habetur *Matth. 23.*

Sic etiam sexta Synodus Constantinopolitana sub Agathone PP. epistolam ejusdem Agathonis approbat, summisque laudibus extollit, & in illa non tam Agathonem, quam Petrum locutum fuisse dicit. *Sess. 8. & sess. 18.* agnoscitque Cathedram Petri, ejusque successores omnis hæresis expertes esse: & tamen *Sess. 13.* Honorium I. Romanum Pontificem hæreticum fuisse dicit eumque damnat: ubi manifeste Concilium differentiam indicat inter Pontificem è Cathedra ac sententialiter, & ex privata tantum opinione docentem; & in hoc casu errare posse, nam in primo non admittit.

Sæpe etiam S. Augustinus contra Donatistas disputans, cathedram à persona, hoc est, *errorem personalem à cathedrals* distinguit, hunc negat in Petri successores cadere; illum concedit. (a)

Immo B. Apostolus, & ex illo symbolum nostræ Religionis Ecclesiam Catholicam, sine ruga & macula, & sanctam esse profiteatur; cum tamen major pars Ecclesiæ sint peccatores; immo qui dicit se absque peccato esse; mendax sit *1. Joann. 1.* Quomodo ergo Ecclesia est sine ruga & macula, sed tota pulchra? nisi quia non tam privata personæ, quæ Ecclesiam Catholicam componunt, attendenda sunt, quam publica illius forma, quæque ad omnes pertinet, hoc est, leges, doctrina, & Sacramenta, quæ omnia sancta sunt, omnemque maculam peccati excludunt.

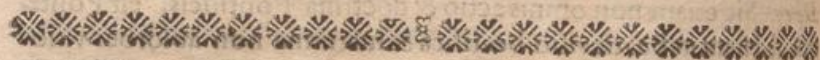
Sic ergo cum in hoc libro dicemus, Romani Pontificis judicium in rebus fidei, esse ultimum, infallibile, irreformabile; de Romano Pontifice loquimur, non ut privata persona est, & aliorum Doctorum instar scribit, docetque; sed ut Pontifex est, & ex Pontificali auctoritate Ecclesiam universalem docet, ac rebus maturè discussis, causam aliquam definit, & quæ definit, jubet tamquam fidei veritatem haberi, & qui non habent, creduntque, hæreticos pronuntiat. Hoc ergo est Pontificem agere, & è cathedra loqui, quod nulli Doctorum, aut Episcoporum convenit. Sicut ergo in antiquo Testamento non omne Pontificis re-

(a) V. Ejusdem B. August. epistolam 165. sponsum

sponsum Oraculum fuit: & in Christo Domino non omnis actio divina, sed etiam humana, & mixta, seu theandrica: nec omnis in eodem Christo scientia infusa, & increata, sed etiam creata, & acquisita, & capax incrementi, immo imperfecta, & aliquid habens nescientia *Marci 13 n. 31. De die autem illa vel hora nemo scit, neque Angeli in celo, neq. Filius nisi Pater.* Eodem modo non omnis actio ab anima rationali procedens, est rationalis: nec omnis notitia, quam de causa aliqua iudex habet, est publica & judicialis, & ideo communiter & Theologi & Jurisperiti docent, teneri iudicem sententiam proferre non ex privata, sed publica scientia *c. 28. de Offic. Jud. Deleg.* Sic etiam non omnis actio & doctrina Pontificis, est Pontificia, sed sicut in Beatis visio beatifica & matutina non absorbet visionem vespertinam; ita & Pontifex aliqua facit, ut homo, aliqua ut Princeps, aliqua ut Doctor, aliqua ut Papa, hoc est, ut Caput & fundamentum Ecclesie: & his solis actionibus privilegium infallibilitatis adscribimus: alias humanæ conditioni relinquimus: sicut ergo non omnis actio Papæ est Papalis, ita non omnis actio Papæ Papali privilegio gaudet.

II. Ceterum, ut dicatur Papa ex cathedra, & consequenter absque ullo errandi periculo aliquid definivisse, non oportet illum certo alicui medio, aut consultationi alligare: frustra enim alioquin & inefficax foret in Papa talis auctoritas, nam cuius error damnatus esset, prætereundum semper posset, se illegitimè damnatum esse, quod Papa paucos concilio adhibuisset, aut imperitos rerum, aut odio ductos, aut denique præconceptâ opinione occupatos, & partium studiis addictos, quæ omnia hæretici nostri temporis Tridentino Concilio objecerunt. Modò ergo non constet Romanum Pontificem in rebus fidei decidendis temerè processisse, omnino illius iudicio standum est, Deoque curæ erit, non permittere, ut absque sufficienti examine & prudentia sententia feratur: ejus enim est, qui finem constituit, etiam media fini necessaria curare: frustra alioquin *Deut. 17. Matth. 23 & 18. & Luca 10* Ecclesie & Sacerdotis imperio obtemperari etiam sub pœna mortis juberet, quibus semper à subditis opponi posset, sine sufficienti examine, & imprudenter imperatum esse. Et ideo in Tridentino Concilio *sess. 25. de Reform. c. 113. in fine.* Romani Pontificis prudentiæ & discre-

tioni committitur, quem in rebus ambiguis definiendis, indultis modum adhibere velit. Verba Concilii sunt: *Quod si in his recipiendis difficultas aliqua orietur, aut aliqua inciderint, qua declarationem aut definitionem postulant; præter alia remedia in hoc Concilio instituta confidit S. Synodus Beatissimum Romanum Pontificem curaturum, ut vel evocatis ex illis præsertim Provinciis, unde difficultas orta est, in quos eodẽ negotio tractando videt expedire: vel etiam Concilii Generalis celebratione, si necessarium iudicaverit, vel commodiore quâcunque ratione ei visum fuerit, Provinciarum necessitatibus pro Dei gloria, & Ecclesia tranquillitate consulatur.*

§. II.

Summi Pontificis è Cathedra, quamvis extra Concilium, docentis indubiam & infallibilem auctoritatem esse, sacris Paginis docetur.

Summaria.

1. Expenditur locus Deuter. 17. & ex illo argumentum ducitur.
2. Et Lucæ 22. adjunctâ SS. Patrum interpretatione.
3. Et Matthæi 16. ac Ioann. ult.
4. Adversarios Concilii prætextu id agere, ut S. Pontificis sententias non Concilio tantum, sed cuilibet Episcopo, privatoque Doctore submittant; sublatâ interim obsequendi necessitate.

I.

Satis quidem ex iis, quæ in secunda propositione disputavimus, Pontificis Romani auctoritatem in rebus fidei decidendis supremam esse, omnique periculo errandi exemptam constat; si enim Concilium à Papa non confirmatum, ut ostendimus, errare potest, nec ullam in Pontificem